

Волох Дар'я. Переклади українською італійських поезій
[*Volokh D.* Translations of Italian Poetr Poetries into Ukrainian]

«Pianto antico»

(Giosuè Carducci)

L'albero a cui tendevi
la pargoletta mano,
il verde melograno
da' bei vermigli fior.

Nel muto orto solingo
rinverdì tutto or ora,
e giugno lo ristora
di luce e di calor.

Tu fior de la mia pianta
percossa e inaridita,
tu de l'inutil vita
estremo unico fior.

Sei ne la terra fredda,
sei ne la terra negra
né il sol più ti rallegra
né ti risveglia amor.

«Давній плач»

(Джозуе Кардуччі)

Те деревце, якого
Твоя рука торкалась,

Гранатом називалось
Із цвітом наче кров.
І сад отой безлюдний
Ожив разом з теплом
Та сонця літнім світлом
І вмить розквітнув знов.

Зів'ялого стебла
Цвітіння ти, моє дитя.
Мого пропащого життя
Останній цвіт зійшов.

Немає радості від сонця
В землі оцій холодній,
В оцій могилі темній,
Збудить тебе не може і любов.

«La quercia caduta»
(Giovanni Pascoli)

Dov'era l'ombra, or se la quercia spande
morta, né più coi turbini tenzona.
La gente dice: "Or vedo: era pur grande!"

Pendono qua e là dalla corona
i nidi della primavera.
Dice la gente: "Or vedo: era pur buona!"

Ognuno loda, ognuno taglia. A sera
ognuno col suo grave fascio va.

Nell'aria, un pianto... d'una capinera
che cerca il nido che non troverà.

«Повалений дуб»

(Джованні Пасколи)

Де тінь була, тепер лиш мертвий дуб залисався,
Що вихрам сильним більш не чинить опір.
І кажуть всі, яким величним він для них здавався.

І стала крона справжнім домом тій пташині,
Що навесні верталася назад.
І кажуть всі, як добре спочивать було в його тіні.

Всі хвалять дуб, рубаючи його безжально,
І хочеться шматок урвать усім.
Лиш чути в небі плаче хтось печально:
чорноголовка втратила свій дім.

Il piacere imperfetto

(Giambattista Marino)

Alza costei dal fondo de' tormenti,
dov'erger l'ali a pena osan le voglie,
promettendo conforto a tante doglie,
le mie speranze debili e cadenti.

Ma, come Sol che con suoi raggi ardenti
nube in alto solleva e poi la scioglie,
repulsa allor mi dá quando m'accoglie,

e i piú lieti pensier fa piú dolenti.

Lasso! e perché con placid'aura e lieve
le mie vele omai stanche al porto alletta,
se poi tra' flutti abbandonar mi deve?
Cosí suol giocator, che palla aspetta
per ribatterla indietro, e la riceve
sol per spingerla poi con maggior fretta.

«Недосконала радість»

(Джамбаттіста Маріно)

З глибин страждань вона постала,
Де крила розправляє сповнена бажанням,
І обіцяє віху всім моїм стражданням,
Моїй надії, що вже занепала.

Але, як Сонце, що своїм промінням вогняним
Здіймає вгору хмари і опісля їх розчиняє,
Так і вона, що зве мене, а потім проганяє,
Й найкращий спогад робиться найгіршим.

Нещасний я! І нащо вітерцем легким
Мій втомлений уже вітрильник до себе зазиває,
Якщо тоді посеред хвиль зостанусь я ні з ким?

Так само і гравець, який чекає,
Допоки м'яч жбурнуть йому таки,
Його чимдуж скоріше відбиває.